

Justícia ens vol *explicar* la vida d'un prohoms del nostre país: la del jutge Samuel Gallart. Escric «*explicar*» en lletra cursiva i amb tota la intenció, perquè tothom sap com pot ser de delicat, arbitrari i manipulable aquest concepte que hem convingut a anomenar *relat*. Potser és per això que Guillem Clua dona veu a tots els personatges que han acompanyat Samuel Gallart en el que ha estat fins ara la seva vida: la seva família, la gent que ha estimat, els que l'han estimat a ell, els que s'han beneficiat de la seva aplicació de la justícia, els que l'han patida, els *danyats col·laterals*... I *explicant-nos* la història de totes aquestes persones, *Justícia* ens n'*explica* també una part de la nostra: la més íntima i personal i també la dels darrers vuitanta anys del nostre país. Sense acritud, però també sense complaença.

Justícia també posa en primer pla el tema de la identitat. Qui som? Com som? Per què som així? D'on som? Què ens configura com a persones, com a societat, com a país? Preguntes que sovint són difícils de respondre. De vegades amb una vida no n'hi ha prou per fer-ho. O sí? Potser la nostra identitat s'aferra a nosaltres més enllà del temps i de l'espai. Potser *som* mentre hi ha algú que ens recorda... Per bé o per mal, els nostres actes ens defineixen, i sempre hi pot haver algú que els *relati*...

El teatre que més m'agrada és aquell que parteix de l'experiència més íntima, més individual, per enlairar-se cap a territoris èpics i universals. El que reflexiona sobre els grans temes que preocupen tothom, des d'una perspectiva absolutament personal i acaba transcendent políticament, parlant-nos de l'ara i aquí, de la societat que formem tots plegats. Crec que *Justícia* pertany a aquesta categoria teatral.

No és la primera vegada que porto a escena un text de Guillem Clua i estic segur que no serà la darrera, perquè el seu teatre m'enamora per motius molt diversos. I una de les coses que més n'aprecio és que, tot i no ser gens complaent amb els seus personatges, la seva escriptura sempre destil·la compassió. Res del que passa a les seves criatures t'és aliè, sempre t'acaben commovent en un moment o altre.

No m'hauria imaginat mai que acabaria citant el cap de l'Església catòlica en un text de presentació d'un dels meus espectacles, però a cadascú el que li pertany: el Papa Francesc diu que «*si no som capaços d'unir la compassió a la justícia, acabem sent éssers inútilment severos i profundament injustos*». Per una vegada, i sense que serveixi de precedent, hi estic totalment d'acord.

Justícia és un text ambiciós, complex, polièdric, formalment atrevit. Un espectacle que exigeix molt dels actors, tant físicament com a nivell de compromís emocional. He tingut la sort de poder comptar amb unes actrius i uns actors absolutament generosos i entregats, una companyia *transversal* i diversa. Una família... com els *Gallart*. Gràcies Josep Maria per acceptar de ser-ne el *pal de paller*, gràcies Vicky, gràcies Manel, Pere, Roger, Anna S., Anna Y., Alejandro, Katrin i Marc. Gràcies al meu equip artístic, amigues i amics que m'acompanyen de manera còmplice des de fa tant de temps i alguns que s'hi han afegit fa poc. I gràcies a la gent del TNC per fer-me sentir, un cop més, com a casa.

Josep Maria Mestres